

Fővárosi Ítéltábla
14.Gf.40.050/2012/4.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Fazekas István jogtanácsos által képviselt felperesnek dr. Harangozó István ügyvéd által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. november 16. napján kelt 2.G.40.263/2010/18. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.000,- (Harminckettőezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek több alkalommal nemzetközi fuvarozásra vonatkozó megállapodást kötöttek, amelynek része volt a rakodóeszközöknek a rakodás helyén történő cseréjéről, a rakodóeszközöknek a címzettnél történő visszavételéről és a fuvardíjmentes visszajuttatásáról szóló megállapodás.

Az alperes 2009. június 29-én azzal bízta meg a felperest, hogy Ny.-Ny.szőlősről 33 palettányi árut szállítson R.-ba. A megbízási szerződésen szerepelt, hogy a mellékelt dokumentumokon vannak a raklappal kapcsolatos utasítások, továbbá szállítólevéllel kell az árut leadni. A felperes 2009. június 30-án a megbízást teljesítette, 2009. szeptember 7-i fizetési határidővel 9/452 számlaszámon 720,- EUR-ról állított ki számlát az alperes részére.

Az alperes 2009. augusztus 13-án megbízást adott a felperesnek, hogy Ny.-Ny.szőlősről R.-ba 33 db paletta árut szállítson el. A megbízási szerződésen szerepelt, hogy a mellékelt szállítólevélen kéri az árut leadni, a raklapokra vonatkozóan az instrukciók szintén mellékelve. A felperes 2009. augusztus 14-én a

megbízást teljesítette, 2009. október 26-i fizetési határidővel 9/603 számlaszámon 750,- EUR-ról állított ki számlát. A mellékelt szállítólevélen az GmbH igazolta, hogy 33 db paletta náluk maradt, cserepalettát nem kapott a felperes.

Az alperes 2009. szeptember 29-én azzal bízta meg a felperest, hogy G.-ből Kőrös....-ba szállítson árut. A felperes a megbízást aznap teljesítette, 2009. december 1-jei fizetési határidővel 9/719 számlaszámon 438,- EUR-ról állított ki számlát.

Az alperes a fenti felperesi teljesítéseket nem vitatta, ugyanakkor a fuvardíjakat nem fizette meg.

Az alperes és a H. GmbH között a palettákra vonatkozóan külön megállapodás jött létre. Ennek alapján a H. GmbH az alperesnek a felperes 2009. július 13-án teljesített fuvarozásával kapcsolatban 33 düsseldorfi paletta ellenértékeként 528,- EUR-ról állított ki számát 2009. november 25-i teljesítési határidővel; a felperes 2009. augusztus 14-én teljesített fuvarozása kapcsán ugyancsak 33 düsseldorfi paletta ellenértékeként 528,- EUR-ról állított ki számlát 2009. szeptember 30-i teljesítési határidővel. Az alperes a két számlán lévő összeget megfizette.

A felperes a 2009. április 6-i, május 12-i, július 13-i, augusztus 14-i fuvarozással kapcsolatban csere raklapokat nem kapott és nem igazolta a DPL raklap igazolással a lerakóhelyen hagyott paletták számát. A 2009. április 9-i felrakási időpontú fuvarozással kapcsolatban a DPL raklap igazolást késve csatolta.

Az GmbH által kiállított 2009. május 13-i, 2009. július 17-i és 2009. augusztus 18-i igazolásokból kitűnően a felperes 33 db-33 db-33 db palettát nem kapott vissza.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2010. február 22-én benyújtott, fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest 418.000,- Ft fuvardíj és ennek 2009. december 2-től a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata és perköltség fizetésére kérte kötelezni, figyelemmel arra, hogy a 2009. június 29-i, 2009. augusztus 13-i és a 2009. szeptember 29-i megbízásokat teljesítette.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a közte és a megbízója közötti, a paletták kezelésére vonatkozó megállapodás a felperessel kötött szerződésnek is része volt. A felperes ennek ellenére a cserepalettákkal nem minden esetben számolt el, nem szállított cserepalettát, nem hozott igazolást, illetve nem DPL igazolást hozott a lerakóhelyen maradt cserepalettákról. Mivel a szerződés szerint DPL igazolást kellett az alperesnek szolgáltatnia, ezért az GmbH által kiállított igazolásokat nem tudta elfogadni.

Az alperes a 2009. április 15-i, május 12-i, július 13-i és augusztus 14-i fuvarral kapcsolatban bruttó 139.178,- Ft, a 2009. június 30-i fuvarral kapcsolatban bruttó 137.378,- Ft, a 2009. április 15-i fuvarral szemben bruttó 146.926,- Ft erejéig beszámítással élt. Ezek közül a 2009. augusztus 14-i fuvarral összefüggő beszámítását érvényesítette az adott fuvarral kapcsolatban, a többi esetben nem az adott fuvarral szemben kívánta azt beszámítani.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának az elutasítását kérte, egyrészt arra hivatkozással, hogy az alperes utólag, a lerakodást követően közölte a cserepalettákra vonatkozó igényét; másrészt a megbízó feladata, hogy cserepaletta rendelkezésre álljon vagy megfelelő igazolást szolgáltatson a címzett. A fuvarozó a címzettől nem követelheti, hogy milyen típusú igazolást adjon ki, mivel a fuvarozó és a címzett között nincs jogviszony, erre tekintettel a szerződés részleges érvénytelenségére hivatkozott, mivel ezen rész lehetetlen szolgáltatásra irányult.

A Pest Megyei Bíróság a 2011. november 16. napján kelt 2.G.40.263/2010/18. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 418.000,- Ft tőkét, annak 2009. december 2. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékét mint késedelmi kamatot, továbbá 94.500,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes bizonyította, hogy a fuvarmegbízásokat teljesítette, ezt az alperes nem vitatta. Az alperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján annak bizonyítása, hogy valamennyi fuvarmegbízás része volt a cserepaletták kezelésére vonatkozó az alperes és a megbízója közötti megállapodás. Ez a csatolt megbízási szerződésekből nem tűnik ki, ezért azt az alperes a forgalmi napló adataival kívánta bizonyítani.

Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a 2009. június 30-i megrendelést 16:10-kor küldte faxon, ami 16:20-kor érkezett meg a felpereshez, a faxból úgy tűnik, hogy 1 oldalas volt. Az alperes forgalmi naplója szerint 2009. június 29-én 5 oldalt továbbított a felperesnek.

A 2009. augusztus 14-i megrendelést az alperes faxon küldte a felperesnek, a faxból az tűnik ki, hogy 1 oldalas volt. A megrendelésen szerepelt, hogy a mellékelt szállítólevélen kell az árut leadni, a raklapokról az instrukciók mellékelve, ugyanakkor az nem tűnik ki, hogy a hivatkozott mellékletek is megküldésre kerültek.

A 2009. augusztus 14-i megbízással kapcsolatban a faxot 2009. augusztus 13-án 18:45-kor küldte meg az alperes a felperesnek, még közvetett bizonyítékot sem csatolt azonban arra, hogy nem egy, hanem több oldalas megbízást küldött, amelynek részét képezte a palettákra vonatkozó utasítás.

Az alperes a 2009. szeptember 29-i megbízással kapcsolatban a forgalmi napló adatait nem csatolta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a forgalmi napló adataival a peres felek közötti kapcsolatot bizonyította, annak tartalmát nem, azaz az alperes nem bizonyította, hogy a perbeli fuvarmegbízásoknak része volt az általa hivatkozott - a raklapokra vonatkozó - megállapodás. Ezzel kapcsolatban nem fogadta el azt az alperesi érvet, hogy a felpereseknek más fuvarokból lehetett tudomása a megállapodásról, mivel az egyes megbízásokat külön kellett vizsgálnia.

Az 1971. évi 3. tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződés (CMR) 1. cikk 1. pontja, 32. cikk 1. és 4. pontjai, valamint a BH 1997/596. számú eseti döntés alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes sikeres bizonyítás esetén is csak a 2009. augusztus 14-i teljesítési megbízással kapcsolatban érvényesíthetne beszámítási kifogást.

Mivel az alperes a beszámítási kifogásának a jogalapját nem bizonyította, ezért azt az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a DPL igazolással kapcsolatban a lefolytatott bizonyítási eljárást követően azt állapította meg, hogy a szerződés ezen része nem irányult lehetetlen szolgáltatásra, mivel az alperes által vázolt és a felperesi jogi képviselő által sem kizártnak tartott konstrukcióban lehetséges volt, hogy a címzettek DPL igazolásokat adjanak ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a beszámítási kifogásának történő helyt adásra tekintettel a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolása iratellenesen állapította meg, hogy összesen 6 alkalommal élt beszámítással, mivel az ellentmondás alapján, illetőleg a tárgyaláson tett nyilatkozataiból megállapítható, hogy a 2009. május 11-i, július 13-i és augusztus 13-i fuvarmegbízásokból eredően élt beszámítási kifogással.

Az ügy érdemében kifejtett álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a 2009. május 11-i, a 2009. július 13-i és a 2009. augusztus 13-i fuvarmegbízás is tartalmaz rendelkezést a raklapokkal kapcsolatban. Ezeket a fellebbezésében szó szerint idézte. Mindezek azt mindenképpen igazolják, hogy a felperes nem törődött a fuvarmegbízás tartalmával, mert nem jelezte a fuvarmegbízásban szereplő hivatkozás szerinti melléklet hiányát és nem kérte a megbízó utasítását.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a felperes saját előadásából kitűnően tudomása volt arról, hogy az ún. düsseldorfi raklapok kezelése másként történik az egyéb szabvány raklapokhoz képest, aminek a perbeli jogvita elbírálása szempontjából jelentősége van.

Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában hivatkozott a CMR 1. cikk 4. pontjára és a BH 1997/596 számú eseti döntésre. A jelen perben azonban az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy bekövetkezett volna bármelyik beszámítási kifogás alapjaként megjelölt fuvarozás és raklapelszámolás esetén az elévülés. Megjegyezte, hogy a raklapokkal kapcsolatos igényét a 2009. október 1-jén kelt 60907666 számú számlán, majd a 2009. augusztus 27-i és november 18-i banki átutalások során alkalmazott kompenzálás, végül a 2010. március 16-án kelt ellentmondás útján érvényesítette, ezért önmagában az elévülés nem következett be a beszámítási kifogás előterjesztéséig.

Az eseti döntéssel kapcsolatban - annak nyelvtani értelmezése alapján - arra a következtetésre jutott, hogy a Legfelsőbb Bíróság az azonos szerződés alatt minden bizonnyal nem az egy és ugyanazon szerződést értette, hanem azt, hogy a CMR hatálya alá tartozó fuvardíj követelésbe csak és kizárólag a CMR hatálya alá tartozó fuvarozási szerződésből eredő igény számítható be. A CMR hivatkozott rendelkezései sem tartalmazznak ugyanis olyan rendelkezést, amely szerint csak egy szerződésen belül lenne érvényesíthető a beszámítási kifogás.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes jogi következtetést vont le, amikor az alperes beszámítási kifogását elutasította. Helyes az az elsőfokú bíróság által tett megállapítás is, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a perbeli fuvarmegbízások része volt az általa hivatkozott megállapodás. Ezen túlmenően ismételt hivatkozott a raklap igazolásokkal kapcsolatban, arra, hogy erre vonatkozóan az alperes lehetetlen megbízást adott. Egyetértett azzal, hogy az alperes beszámítási kifogása a CMR rendelkezései körébe esik, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött az alperesi védekezés ilyen irányú elutasításáról is.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alperest a fuvardíj megfizetésében, elutasítva egyúttal a beszámítási kifogását.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz fellebbezés hiányában nem vizsgálta a felperesnek a lehetetlen szolgáltatásra vonatkozó hivatkozását.

Az alperes a fellebbezésében helyesen utalt arra, hogy beszámítási kifogása három fuvarmegbízással volt kapcsolatos, nem pedig az elsőfokú bíróság által megállapított hat fuvarmegbízással. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkezésre álló iratok alapján annyiban pontosítja, hogy az alperes a 2009. május 11-i, 2009. július 13-i és 2009. augusztus 13-i fuvarmegbízásokkal kapcsolatban terjesztett elő beszámítási kifogást.

Az alperes fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság ítéletének a felülmérlegelésére irányul.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetésével állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésével és a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság helyes, a Pp. idézett rendelkezésének megfelelő mérlegeléssel állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította, hogy az egyes fuvar megállapodásoknak része volt a palettákra vonatkozó külön megállapodás, emiatt az ezzel kapcsolatos igényét beszámítási kifogás útján nem érvényesítheti. Az okszerű mérlegelésen és értékelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére (BH 2006/403).

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az általa hivatkozott eseti döntésben foglaltakat, mert a Legfelsőbb Bíróság ebben az eseti döntésben egyértelműen

kimondta, hogy a CMR rendelkezéseiből következően beszámításnak csak az adott fuvarozás miatti fuvardíjkövetelésbe lenne helye, tehát azonos szerződésen belül volna érvényesíthető, ami jelen eljárásban azt jelenti, hogy kizárólag a 2009. augusztus 13-i fuvarmegbízással kapcsolatban lehetne alapos az alperesnek az igénye, amennyiben bizonyította volna, hogy ebben a fuvarmegbízásban hivatkozott mellékelt instrukciók a felperes részére megküldésre kerültek. Ezt azonban az alperes semmivel nem tudta bizonyítani, erre a napra vonatkozóan forgalmi naplót sem csatolt annak igazolására, hogy milyen iratokat küldött faxon a felperesnek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság által megállapított 32.000,- Ft költségből 21.000,- Ft - az alperes által sem vitatott - utazási költség, míg 11.000,- Ft a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíj összege.

Budapest, 2012. év október hó 11. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő